

nisu rijetki, a ima ih i do 13 kg teških, i to sve pastrmke (*S. balcanicus*), dok belvica (*S. ohridanus*) raste samo do kojih 25 cm dužine. Belvica se također odlikuje vanredno ukusnim mesom.

Ribolov ima sezonski karakter, jer je upućen na doba mrijestjenja ribe, kada se ona skuplja nedaleko od obale. Tako je iskorišten samo obalni dio jezera, a i to nepotpuno, jer mu kod ribolova smeta vođeno bilje (vegeta-

cija) a i prirodna dna (krš i stijene). Ribolov bi bio moguć i zimi, jer se jezero nikada ne smrzava.

U svom razvoju, ribolov na Ohridskom jezeru, mora proći faze usavršavanja tehnike, jačine (intenziteta) lova, trajanja lova preko cijele godine, a ne samo za vrijeme mrijesta, zatim obuhvaćanje što veće površine, a konačno i uređenje prerađivanja ribe (sušenje i konzerviranje).

Prof. Ljubica Kostić

Povodom apela redakcije na saradnju

Redakcija donosi kritički osvrt N. Đisalova na list »Ribarstvo Jugoslavije« u okviru rada, koji se vrši već od ranije u redakciji u cilju reorganizacije i poboljšanja našeg lista. Smatrajući konstruktivnu kritiku sigurnim sredstvom za usavršavanje rada i za uklanjanje nedostataka, pozivamo sve čitaoce da iznesu svoja mišljenja i prijedloge po pitanjima i problemima iz članka N. Đisalova. Redakcija će svoj odgovor dati drugom prilikom.

Redakcioni odbor

U 5. broju »Ribarstva Jugoslavije« redakcija lista uputila je poziv svim ribarskim ustanovama i organizacijama na što tešnju saradnju putem biranja specijalnih dopisnika pri svakoj ribarskoj organizaciji. Ovaj gest redakcije je svakako za pohvalu, a isto tako i konstatacija, da će što tešnja veza između čitaoca sa terena i redakcije biti od velike koristi za obe strane. Ali smatram da ovaj apel ne će mnogo pomoći u postizanju željenog cilja, ako se ne izvrše izvesne promene u samoj strukturi lista, koja je preko potrebna za uzdizanje značaja ovog našeg jedinog lista. A kao dokaz ovom tvrđenju možemo navesti bezbroj poziva saradnicima, koja je redakcija upućivala više puta u toku trogodišnjeg izlaženja lista. Da li su svi ti apeli imali nekog vidnog uspeha? Mislim da neću pogrešiti ako odgovorim — ne. I pored bezbroj apela, krug saradnika nije se povećao — ostao je i dalje konstantan broj nekoliko naših ribarskih naučnih i praktičnih radnika, a o nekoj široj mreži dopisnika sa terena, ne može biti ni govora. Eto, u toj činjenici baš i leži neuspeh svih dosadanih apela, a i pretpostavka da i ovaj zadnji ne će imati mnogo bolje rezultate. U ovom slučaju se možemo poslužiti narodnom poslovicom da: »S glave riba smrdi« tj. za neuspjeh oko okupljanja što većeg broja saradnika kriva je sama redakcija. Neko od čitalaca pomisliće odmah: »Pa, redakcija je svoju dužnost ispunila, apelovala je više puta i ona nije kriva, što je naišla na slab odziv i što je na taj način ostala bez dopisa.« Ne, takvo postavljanje bi bilo skroz oportuno. Krivica je očigledna i sastoji se u tome, što je ovom našom jedinom organu još u samom začetiku dat takav pravac. Pogledajmo sve do sada izašle brojeve i zapazićemo da su svi manje-više ispunjeni raznim zapažanjima iz oblasti ribarstva naših naučnih i praktičkih radnika, načelnim postavljanjem problema i pitanja iz nauke i prakse i mnogih drugih stručnih dopisa (uđičarstvo, začmugarstvo i t. d.). Sve je to često bivalo i nesistematski iznašano, tako da je po neki put umanjivalo značaj dobrih članaka. A sada zamislimo, ko je mogao biti saradnik u takvom listu? Svakako: Dr. Siniša Stanković, Prof. J. Plančić, Ing. N. Fijan itd., a nikako neki brigadir sa Dunava ili ribar sa Ohrida. Da li su ovi naši ribari mogli da napišu članak o uticaju slobodnog kriseonika na razne ribe, o kojoj trbušnoj bolesti itd.? Ne, Ali su zato mogli da napišu dopis o uspesima

brigadnog sistema, o radu i greškama ribarskih zadruga itd. — a takvih članaka u našem listu nije bilo (ili vrlo malo), tako da gro naših ribara, ne samo da nije slao dopise, nego nije ni čitao časopise, jer je on bio njima stran i nepristupačan. Poznajem jednu ribarsku zadrugu, koja ima više od 30 članova, a prima samo jedan primerak i taj jedini ostaje neisečen. E, u tome leži krivica redakcije: u skućivanju pravilnog razvoja i svestranosti lista.

Da vidimo šta bi trebalo učiniti, da se to popravi:

1. Ni u kom slučaju ne treba oduzeti mogućnost našim (i onako malom broju) ribarskim naučnicima, da nas preko časopisa obavještavaju o raznim zapažanjima i naučnim opitima iz ribarstva, jer nam je to neophodno potrebno. Samo bi trebalo da sva ta naučno obrađena pitanja ne ostaju samo u časopisima, nego sabrati ih u udžbenike, koji će bar donekle upotpuniti oskudnu domaću literaturu iz oblasti ribarstva, i tako omogućiti učenje nama mladim ribarskim kadrovima. Znači, još više mobilisati sve naučne radnike u produbljivanju znanja iz ribarstva.

2. Ostaviti veći dio časopisa za održavanje veze između uredništva i čitaoca. U tom delu bi naši ribarski radnici iznosili probleme svog rada, uspehe i nedostatke, a operativni i stručni rukovodioci bi davali konkretna uputstva za rad. Znači, taj deo bi bio ogledalo rada širokog sloja ribara, a i njihova škola. Kada to budemo ostvarili, u našem časopisu ne će biti globalno postavljanje Petogodišnjeg plana, nego ćemo iz izvještaja sa terena i dopisa samih ribara pratiti svakodnevno ostvarenje postavljenih planova pojedinih zadruga i ribara. Iznoseći greške i uspehe, učiće se i vaspitavati naši ribarski trudbenici. Da li je u našem listu do sada bilo mesta takmičenjima — tom novom stilu rada u socijalističkom društvu? A u takmičenju između ribarskih zadruga, brigada itd., naš list može i mora da odigra presudnu ulogu.

Uzaludno ćemo mi polemisati o izgradnji novih ribnjaka i iznositi cifre o ribolovu u slobodnim vodama u toku Petogodišnjeg plana, ako ne uradimo sve, što je u našoj moći, da se taj plan kroz svakodnevno ispunjavanje stvarno i ostvari, pa i premaši. Učinimo sve, da se naš list pretvori u stvarnog rukovodioca i organizatora boljeg i naprednijeg ribarstva, da kroz takmičenje, novatorstvo i racionalizatorstvo vaspitava i uzdiže ribarske radnike, da im naš list ne bude tuđ, nego svakodnevni podstrek i savetnik u svim radovima. Pridržavajmo se reči Lenjina: »... naša štampa između ostalog mora biti i kolektivni organizator.«

Molim redakciju, da ova moja zapažanja i sugestije protumači kao moju najiskreniju nameru, da naš list bude što bolji.

Nikola Đisalov